

EEN HAND VOL KLACHTEN

„Ik heb een hand vol klachten”, zegt ze.
„Zal ik ze eens allemaal opnoemen?”
Ik schuif wat onrustig in mijn stoel.
Ach, heden, daar heb je weer zo'n
klaagverhaal!

Ik heb er al wat in mijn leven moeten aanhoren...
Ik zou een hele 'bijbel' vol met klaagliederen
kunnen schrijven, neem dat maar van mij aan.
Maar ja, wat doe je als het je werk is?
Wat doe je, als je geroepen bent om in Jezus' naam
klaagverhalen aan te horen?
Als niemand, helemaal niemand meer naar je
luisteren wil, dan pas ben je echt eenzaam...
„Nou, vooruit,” zeg ik, al mijn moed bij elkaar
rapend, „laat maar eens horen...”

En dan begint ze haar litanie:
„Eerste vinger: mijn werkloze man.
Tweede vinger: mijn darmklachten.
Derde vinger: mijn oogziekte
Vierde vinger: mijn rumoerige burens.
Vijfde vinger: mijn jaloezige familie.”

Ziet u wel: een hele hand vol!”

Het klinkt bijna triomfantelijk en als ik goed naar
haar gezicht kijk, dan lijkt het wel alsof ze zeggen
wil: Ziezo, daar heb je niet van terug, he?

Ik knik.

„Dat is niet mis”, zeg ik.
„Dat is inderdaad een hele hand vol.
En die andere hand dan, als ik vragen mag?”

„O, dat zijn de zegeningen”, zegt ze – en nu is het
alsof haar gezicht begint te stralen.
„Wilt u die ook horen?”
„Nou, als het niet te veel gevraagd is, wel graag, ja”,
zeg ik, nog stomverbaasd over deze onverwachte
wending.

„Nou, daar gaan we dan.
Eerste vinger: dat we nog elke dag genoeg te eten
hebben.

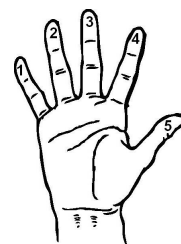
Tweede vinger: dat we zo'n mooi
huis hebben.

Derde vinger: dat er altijd mensen
zijn die me willen helpen.

Vierde vinger: dat ik niet nog veel
meer ziektes heb.

Vijfde vinger: dat ik aan de andere
kant rustige burens heb.

Nou, dat is ook precies een hand vol, ziet u wel?”

1

2

Ik kan het niet ontkennen.

In stilte kijk ik naar haar beide, naar mij toegestoken
handen.

Het zijn twee handen die al heel wat verdriet hebben
gedragen.

Twee handen die al heel wat tranen hebben
weggeveegd.

Twee handen die zich vaak tot een vuist gebald
hebben. ‘

Twee handen die weten wat „leven” is... „En weet
u, wat ik nou zo mooi vind?”

„Nou?”, vraag ik.

„Wat er gebeurt als je gaat bidden.”

„Als je gaat bidden?”

„Ja, als je gaat bidden, dan gebeurt er iets met je
handen.

Kijk, dan gaat mijn rechterhand, die van de
zegeningen, naar de linker, ziet u wel?

En dan vouw ik de vingers van mijn rechterhand, die
vingers van de zegeningen, tussen de vingers van
mijn linkerhand.

En dan komen dus eigenlijk al die zegeningen tussen
die beroerde dingen in te zitten. Dan houd ik dus
eigenlijk die vervelende dingen tegen met mijn
zegeningen, als u begrijpt wat ik bedoel.

En zo bid ik dan.

Dan zeg ik eerst tegen God waar ik over in zit en
wat me pijn doet.

Maar daarna tel ik de zegeningen, begrijpt u wel, die
vijf van mijn rechterhand.

En dan zeg ik tegen God: Dank u wel, Heere God,
dat ik die andere hand ook nog heb!

Die houdt de zaak mooi in evenwicht, vindt u niet?

En zo bid ik dan, begrijpt u wel?

Ik vouw de zegeningen gewoon tussen de beroerde
dingen in. En dan is het net alsof ze niet zo beroerd
meer zijn...”

Ik knik opnieuw.

Ik vouw mijn handen.

En in gedachten tel ik – tot tien.

3

4